

бчи си на майката, която послѣ и нея заклаха. Клисурци влѣзоха въ градътъ подиръ 32 деня отъ разбиване то имъ. Пловдивската турска власть се оплаква, че въ Клисура прѣди въстанието загинали 14 души.

Когато азъ обидохъ Клисура на 24 юлий (5 августъ), само една къпга се бѣше подновила и нейний ступанинъ бѣше написалъ отгорѣ на портата съ една циническа философия тоа на български надписъ: „Така къпга днесъ не принадлежи никому, утрѣ ште принадлежи нѣкому, а въ другий день нѣма да принадлежи никому.“

Турска та власть казова, че 50 фамилии са въ състояние да си направетъ отъ ново къпгити и другити ште останатъ безъ покривъ, ако не имъ са притекатъ на помощъ. Когато азъ пристигнахъ въ Клисура жителетѣ живѣяха подъ сѣнници, които имъ бѣше далъ Хафузъ паша.

Цръквата нѣ само се развали съ помощта на газъ и на барутъ, нѣ опште се и оскверни; нѣколко св. образи, които огньтъ бѣше пожалилъ връзъ почърбили ти стѣни, бѣха исочвъркани и обезобразени съ върховети на ножовети. Сребърнитѣ съдове и сѣпнитѣ нѣшта църковни се зеха отъ Тусунъ бей, който си украси съ тѣхъ юздата и сѣдлото на коньтъ.

Споредъ мюдюринтъ и кятипинтъ, една заповѣдъ дошла отъ Пловдивъ жителитѣ отъ Клисура да си не оставетъ себѣ то. Клисурци писаха три писма да молетъ да се вдигне таа заповѣдъ и да имъ се даде волна да отидатъ по просина, и да трѣсетъ работа и най-послѣ да могатъ да си насѣкатъ дърветата, за да си сградетъ изново къпгити. Писмата имъ останаха безъ отговоръ. Мнозина искаха да дойдатъ съ мене до-въ Копривштица, като ми казваха, че ако останатъ въ Клисура ште умратъ отъ гладъ. Кятипинтъ ми са показоваше да је достоенъ чиновникъ, искаше да употрѣби всевъзможни срѣдства да помогне на населението то. Мюдюринтъ је добръ, кога не је калъ, нѣ въ пианството си повѣдението му дава причина на безбройно оплакване. Заптийетата, които бинаха човѣцитѣ и се злоупотрѣбываха съ женити, правеха съшто много крамоли. Мюдюринтъ мислеше, че всичката мъчнотина произхожда, че заптийетата не са си приѣмали платата много врѣме и бѣха така съшто изгладнѣли както и селанетѣ. Осемъ дни прѣди моето пристигане въ Клисура бѣше забранено на жителитѣ да работетъ за себе си и ти бѣха принудили да направетъ изново укрѣпленията отъ земя, които бѣше съборилъ дѣждьтъ. Тосунъ бей даде това повеление; тоа Тосунъ бей придружаваше английскій пратеникъ и който казоваше, че тиа укрѣпления са направени изново, и постѣпваше така каквото да докаже на чужденцитѣ, които би обипли Клисура, че всичката вина је била у жителитѣ.

Тосунъ-беювата чета изгори, ограби и съеипа много други български села и за това юначество главатарътъ ѝ придоби орденъ Меджидие.

Абдулъ паша пристигна въ Пловдивъ съ 8 баталиона редовна войска и съ 6 горски топазе началството на войската отъ областта и отиде заедно съ Хафузъ паша, който располагаше съ много баталиони и съ едно голѣмо отдѣлене отъ баши-бузуци, противъ Панагюриште, което са гледаше като главна квартира на въстанието.

Едно друго многочисленно отдѣление, командувано отъ Хасанъ паша, идеште изъ Нипъ, отиде по същото направление. Бенковски, главатарътъ на въстаницитѣ, же главното командуване въ Панагюриште на 1-й май, на другий день отъ събирането въ Мечка. По негово показване една диния отъ укрѣпления се направи връзъ голѣмий пѣть